

Baba Kama Sources 55

רי"ף מסכת בבא קמא דף ה עמוד ב

איני והא תני רב יוסף חצר השותפין והפונדק חייב בה על השן ועל הרגל ותיובתא דר' אלעזר אמר לך ר"א ותסברא והא תניא ארבעה כללות היה אומר ר"ש בן אלעזר בניזקין כל שהוא רשות לניזק ולא למזיק חייב בכל למזיק ולא לניזק פטור בכל לזה ולזה כגון חצר השותפין והבקעה פטור בה על השן ועל הרגל על הנגיחה ועל הנגיפה ועל הנשיכה ועל הרביצה ועל הבעיטה תם משלם ח"נ מועד משלם נ"ש לא לזה ולא לזה כגון חצר שאינה של שניהם חייב בה על השן ועל הרגל ועל הנגיחה ועל הנשיכה ועל הבעיטה ועל הרביצה ועל הבעיטה תם משלם ח"נ מועד משלם נזק שלם קתני מיהת חצר השותפין והבקעה פטור בה על השן ועל הרגל קשיא אהדדי לא קשיא כי תניא ההיא בחצר המיוחדת לזה ולזה בין לפירות בין לשוורים ודרב יוסף בחצר המיוחדת לפירות ואינו מיוחדת לשוורים דיקא נמי דקתני הכא פונדק דומיא דפונדק דהא פונדק מיוחד לפירות ואינו מיוחד לשוורים והכא דומיא דבקעה [דבקעה] מיוחדת בין לפירות בין לשוורים ש"מ וכן הלכתא: גופא ד' כללות היה רשב"א אומר בניזקין כל שהוא רשות לניזק ולא למזיק חייב בכל חייב על הכל לא קתני אלא חייב בכל מני ר' טרפון היא דאמר משונה קרן בחצר הניזק נזק שלם אימא סיפא לא לזה ולא לזה כגון חצר שאינה של שניהם מאי לא לזה ולא לזה אילימא לא לזה ולא לזה כלל אלא לאחר והא בעינן ובער בשדה אחר וליכא אלא לאו לא לזה ולא לזה אלא דחד וקתני סיפא תם משלם חצי נזק ומועד משלם נ"ש אתאן לרבנן דאמרי קרן בחצר הניזק ח"נ הוא דמשלם רישא ר"ט וסיפא רבנן אין דהא א"ל שמואל לרב יהודה שינא שבוק מתני' ותא אבתראי רישא ר"ט וסיפא רבנן רבינא משמיה דרבא אמר כולה ר"ט היא ומאי לא לזה ולא לזה לא לזה ולא לזה לפירות אלא לחד ולזה ולזה לשוורים דלגבי שן הויא לה כחצר הניזק ולגבי קרן הויא לה רה"ר. אי הכי שלשה הוו אמר רב נחמן בר יצחק שלשה כללות בארבעה מקומות

רא"ש מסכת בבא קמא פרק א סימן יז

גופא ארבע כללות היה רשב"א אומר וכו' כל זאת הסוגיא הביא רב אלפס בהלכותיו עד מתני' דשוה כסף אף על גב דלית ביה נפקותא לענין פסק הלכה דמאי נפקא מינה אי רישא ר' טרפון וסיפא רבנן אי כולה ר' טרפון לית הלכה כר' טרפון אף על גב דרבינא מוקי כולה כר' טרפון היינו כדי לתרץ הברייתא כדי דלא מתוקמא כתרי תנאי. לא לקבוע הלכה כמותו. מכל מקום הביא רב אלפס ז"ל לענין פסקי הלכות דנפקי משקלא וטריא דשמעתין הא דקאמר אילימא לא לזה ולא לזה אלא לאחר הא בעינן ובער בשדה אחר וליכא⁹ ושמעין מינה⁹ דחצר שאין של שניהם פטור בה על השן ועל הרגל ולא תימא וביער בשדה אחר אתא לאפוקי רה"ר לפי שהבהמה הולכת שם ברשות אבל אם הכניס ראובן פירותיו לחצר שמעון שלא בידיעת שמעון ונכנס שור של לוי ואכלתן שדה אחר קרינן ביה כיון שאין לו רשות ליכנס שם ובירושלמי פליגי תנאי חד תנא מחייב ליה ובפירושי כתבתי פירוש הירושלמי וטעמא דגמרא דידן דפטר ליה. וגם שמעינן ליה מינה דקרן חייב בחצר שאין של שניהם מדפריך דוקא משן ורגל ולא מקרן ושמעין מינה משנויא דרבינא דחצר המיוחדת לאחד לפירות ולזה ולזה לשוורים חייב בה על השן ועל הרגל אף על פי ששור המזיק נכנס שם ברשות קרינא ביה חצר הניזק כיון דמיוחדת רק לאחד לפירות*:

רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק א

הלכה ח

הזיקה ברשות הרבים או בחצר שאינה של שניהן לא למזיק ולא לניזק או בחצר שהיא של שניהן והרי היא מיוחדת להניח בה פירות ולהכניס לה בהמה כגון הבקעה וכיוצא בה, אם בשן ורגל הזיקה כדרכה הרי זה פטור מפני שיש לה רשות להלך בכאן ודרך הבהמה להלך כדרכה ולאכול ולשבר כדרך הילוכה, ואם נגחה או נגפה או רבצה או בעטה או נשכה, אם תמה היא משלם חצי נזק ואם מועדת משלם נזק שלם.

הלכה ט

היתה החצר של שניהן מיוחדת לפירות ולא להכניס לה בהמה והכניס לה אחד מן השותפין בהמתו והזיקה חייב אפילו על השן ועל הרגל, וכן אם היתה מיוחדת לבהמה לשניהן והיה רשות לאחד מהן בלבד להכניס לה פירות והזיקה פירותיו חייב אף על השן ועל הרגל.

נימוקי יוסף מסכת בבא קמא דף ה עמוד ב

לפירות אלא לחד. שאין רשות לשניהם לתת בה פירות אלא האחד ובעוד שפירותיו בתוכה אין הלה רשאי לתת בה פירות ולא שוורים והדעת מכרעת כן שלא יאכלו שוורים של זה פירותיו של חברו והשתא אתי שפיר טפי דלגבי שן הויא חצר הניזק:

רי"ף מסכת בבא קמא דף א עמוד ב

וכולו בין אבות בין תולדות מועדין מתחלתן נינהו לבד מקרן דתם ולבסוף מועד הוא ושן ורגל ברשות הרבים פטורין משום דאורחיהו הוא:

רא"ש מסכת בבא קמא פרק א סימן א

ושן ורגל פטורין ברה"ר דאורחיהו הוא תמיה לי מה הוצרך לפרש טעמא דפטירי משום דאורחיהו הוא הא קרא כתיב ובער בשדה אחר ודרשינן ולא ברה"ר. ואפשר שבא לפרש טעם הפסוק למה פטרתו תורה ברה"ר לפי שדרכו לילך ברה"ר ואי אפשר שילכו הבעלים אחריהן תמיד. אבל קרן חייבת ברה"ר אף על פי שדרכו לילך שם דכיון דאייעד ויודע שהוא נגחן הוה ליה למריה לנטוריה (והכי) קי"ל דקנסא הוא כי היכי דלינטוריה לתוריה^ו ונפקא מינה מטעם זה שאם היה עץ ארוך מונח מקצתו ברה"ר ומקצתו ברה"י ודרסה עליו ברה"ר ושברה ברה"י כלים כיון שדרכה לילך ולדרוס עליו פטורין ור' יצחק בר' שמואל לא פירש כן לקמן גבי שור יוכיח שברשות:

חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף ו עמוד א

הא דאמרינן מה לבור [שכן] שלא ברשות, ה"ק דאפי' עשאו ברשותו ואח"כ הפקירו כל שהפקירו היינו שלא ברשות, שלא היה לו להפקירו עד שיכנסו כראוי. והא דקא מהדר שור יוכיח כלומר שהולך ברשות הרבים ואפילו הכי חייב, קשיא לן דלמ"ד [תנא] שור לרגלו היכי דמי אי ברשות הרבים פטור הוא ואי ברשות הניזק אינו ברשות דברשות הניזק מאי עבידתיה, וי"ל כגון שהיתה קורה מקצתה ברשות הניזק ומקצתה מונחת ברה"ר ודרסה עליה ושברה את הכלים שברשות הניזק, א"נ י"ל דלאו אשור דמתני' קאמר אלא ה"ק שור דקרא יוכיח דהיינו קרן, עוד יש לי לומר בחצר השותפין כדעת רב חסדא דאמר לקמן בפרקין (י"ג ב') חצר השותפין חייב בה על השן ועל הרגל, וא"נ אפי' לר' אלעזר דפטר כגון חצר השותפין המיוחדת לפירות לחד מיניהו ולזה ולזה לשוורים וכמאן דגרסי התם הכי וכן גי' רוב הספרים, וא"נ משום צורות כגון שדרסה ברה"ר והתיזה ושברה כלים ברשות היחיד דאסיקנא לקמן בר"פ כיצד הרגל מועדת דחייב משום צורות.

פלפולא חריפתא מסכת בבא קמא פרק א סימן יז

[צ] דחצר שאין של שניהם פטור. מכאן קשה על מ"ש רבינו בריש פירקין על דברי הרי"ף במ"ש ושן ורגל פטורים ברה"ר דאורחיהו הוא דלא פטרתו תורה אלא במקום שיש לו רשות להלך והכא הרי בחצר של שניהם אין לו רשות להלך ואפ"ה פטור. ומיהו י"ל דס"ל דברה"ר פטרתו התורה מהך טעמא דיש לו רשות להלך ומש"ה נמי כשהניח הלה פירותיו בחצר אחר מכיון שיש רשות לשור בעל אותו חצר להלך שם והניח שם שלא מדעת אותו בעל חצר הוי כמו אבידה מדעת ופטורים כל השורים אך מדלקמן פ' כיצד גבי דאכלה בגדיש דעלמא קשיא כמו שאכתוב שם בס"ד ושם אתרץ בס"ד דהתם ודהכא:

פלפולא חריפתא מסכת בבא קמא פרק ב סימן ט

א הא בעינן ובער בשדה אחר וליכא. ומשום הכי הקשתי לשאול בפ"ק אדכתב רבינו דהרי"ף כתב לארבע כללות כו' וכל הסוגיא משום דשמעינן מינה דבחצר שאינה של שניהם פטור דאי משום הא לא היה מן הצורך לכתבו דהא מהכא שמעינן לה שפיר ומיהו י"ל דה"א דלעיל חייב טפי הואיל ובעל הפירות הניח הפירות שם אף על גב דשלא מדעת בעל החצר הניחן שם ולא רשותו הוא מ"מ לגבי שור דאחר להוי מיקרי כשדה שלו קמ"ל לעיל דבעינן לעולם שיהא שדה שלו ממש ותו קשיא מהכא הא דהקשתי התם על מ"ש ג"כ רבינו בסברת הרי"ף דטעמא דפטורים שן ורגל ברה"ר משום דאורחיהו הוא והא הכא פטרינן ליה אף על גב דלאו אורחיהו הוא למיזל בגדיש דעלמא והכא ליכא לתרוצי כדתרצינן לעיל דאבידה מדעת היא דהא הכא בעל החררה שימר גחלתו כדאיתא בגמרא וממילא נשמר חררתו ומיהו גם בזה נ"ל לתרץ דלעולם בעינן ובער בשדה אחר והיינו דניזק ואהא לא קאמר הרי"ף טעמא ומש"ה הכא פטור וכן לעיל נמי בחצר שאינו של שניהם וא"צ לתרץ דאבידה מדעת. אבל מה שהרי"ף יהיב טעמא לפטורא דרה"ר דלא תקשה לך

כיון דרשות הרבים רשות לכל הוא להוי לגבי נזקין כשדה אחר דהרי יש רשות לניזק ברה"ר דרשות לכל הוא וכן נמי ברשות לשניהם וקאמר כיון דאורחיהו להלך ברשות הרבים להכי פטרתו התורה ברשות הרבים וכן ברשות דשניהם ולא דתשמע מינה דכל היכא דלאו אורחיהו הוא דחייב דבחצר של שניהם כדלעיל ובגדיש דעלמא כדהכא אף על גב דלאו אורחיהו אפ"ה חייב משום דקרא קאמר ובער בשדה אחר וליכא ולא אמרן דטעמא דברשות הרבים פטור משום דאורחיהו הוא דתידוק מינה היכא דלאו אורחיהו דחייב אלא אמרין טעמא אמאי לא מחייבין נמי ברה"ר אף על גב דלאו שדה אחר לבדו הוא מ"מ האחר יש לו רשות בו אהכא אמרין טעמא דאורחיהו ומ"מ כי ליכא אורחיהו משכחת נמי דפטור וכגון חצר שאינו של שניהם ובגדיש דעלמא אבל רה"ר ה"א סברא דאפ"ה ליחייב דהא יש בו רשות לאחר להכי יהיב טעמא דלהכי פטריה קרא אף ברה"ר משום דאורחיהו הוא:

תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף יט עמוד א

בעא מיניה ר' ירמיה מר' זירא: היתה מהלכת ברה"ר (ובעטה) והתיזה והזיקה, מהו? לקרן מדמינן ליה וחייבת, או דלמא תולדה דרגל הוא ופטורה? אמר ליה: מסתברא, תולדה דרגל הוא. התיזה ברה"ר והזיקה ברה"י, מהו? א"ל: עקירה אין כאן, הנחה יש כאן? איתיביה: היתה מהלכת בדרך והתיזה, בין ברה"י בין ברה"ר - חייב; מאי לאו התיזה ברשות הרבים והזיקה ברה"ר! לא, התיזה ברה"ר והזיקה ברה"י. והאמרת: עקירה אין כאן, הנחה יש כאן? א"ל: הדרי בי. איתיביה: דרסה על הכלי ושברתו, ונפל השבר על כלי אחר ושברו - על הראשון משלם נזק שלם, ועל האחרון משלם חצי נזק, ותני עלה: במה דברים אמורים - ברשות הניזק, אבל ברה"ר - על הראשון פטורה, ועל האחרון חייבת; מאי לאו התיזה ברשות הרבים והזיקה ברשות הרבים! לא, התיזה ברשות הרבים והזיקה ברה"י. והאמרת: עקירה אין כאן, הנחה יש כאן? אמר ליה: הדרי בי. איני?

והאמר ר' יוחנן: אין חצי נזק חלוק לא לרשות היחיד ולא לרשות הרבים, מאי לאו התיזה ברשות הרבים והזיקה ברשות הרבים! לא, התיזה ברה"ר והזיקה ברשות היחיד. והאמרת: עקירה אין כאן, הנחה יש כאן? א"ל: הדרי בי. איבעית אימא: כי אמר רבי יוחנן - אקרון. יתיב רבי יהודה נשיאה ורבי אושעיא אקילעא דרבי יהודה, נפק מילתא מבינייהו: כשכשה בזנבה, מהו? א"ל אידך: וכי יאחזנה בזנבה וילך? אי הכי, קרן נמי נימא: וכי יאחזנה בקרן וילך? הכי השתא, קרן לאו אורחיה, הא אורחיה. וכי מאחר דאורחיה, מאי מבעיא ליה? כשכוש יתירא מבעיא ליה.

רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק ב הלכה ד

וכן אם היתה מהלכת ברשות הרבים ונתזו צרורות מתחת רגליה לרשות הניזק ושברו את הכלים משלם חצי נזק, דרסה על הכלי ברשות הניזק ושברתו ונפל על כלי אחר ושברו, על הראשון משלם נזק שלם ועל האחרון חצי נזק.

ים של שלמה מסכת בבא קמא פרק א סימן ד

ד. דין דף המונח חציה בר"ה וחציה ברה"י ודרסה עליה בר"ה ושברה כלים ברה"י פטורה: כתב הרא"ש (סי' א) תמיה לי למה הוצרך הרי"ף לפרש טעמא משום דאורחיהו. תיפק ליה מקרא (שמות כ"ב, ד) וביער בשדה אחר [ודרשינן (כ"א ע"ב) ולא ברה"ר] ואפשר שבא לפרש טעם הפסוק כו', ונ"מ שאם עץ ארוך מונח [מקצתו] בר"ה ומקצתו ברה"י. ודרסה עליו ברשות הרבים ושברה כלים ברשות היחיד פטורה. ור"י בר שמואל בעל התו' לא פי' כן לקמן גבי שור יוכיח שברשות עכ"ל. ונראה שלא כיון דעת הרי"ף בהאי נפקותא. שאם בא רי"ף להשמיענו דין זה. א"כ אין כאן מקומו. אלא בפרק שני במשנה שן ורגל פטורי' בר"ה. ואז היה לו לפרש טעמו. או מיד אחר צרורות לעיל, דמסיק ופטור בר"ה כמו רגל, היה לו לומר וכן ורגל פטורים בר"ה כו', ואיך בא לכאן אחר וכולהו אבות ותולדות מועדין מתחילתן.

לכן נ"ל שרי"ף בא ליישב הפשט של הגמרא. תולדותיהן כיוצא בהן כו', כאשר בתחילת הקושיא של תולדותיהן כיוצא בהן או לא. פי' הרי"ף כיון דק"ל נזק שלם ממונא הוא. וחצי נזק קנסא הוא. שמועד משלם מן העלייה. ותם מגופו. בעינן למידע תולדות דהני אבות כיוצא בהן או לא ע"כ: והנה בשיטה זו הלך הרי"ף לסיים בדבריו כל הסוגיא. על כן השיב לו התרצן כל התולדות כיוצא בהן. ולא יהיה לך ספיקא בזו, איזהו תם ואיזו מועד, כי כולהו אבות ותולדות מועדין מתחילתן. זולת קרן שהוא משונה: ואם באתה לידע מה שהוא קרן או אינו קרן הא לך הכלל. לכל מה שהוא אורחיה, הוא תולדה דרגל, משום הכי פטור בר"ה, ואם שינתה הבהמה מעט מאורחיהו השן והרגל עצמו נקראים קרן וחייבים בר"ה. כגון שהלכה ואכלה דאורחה הוא ופטורה. קופצת ואכלה חייבת ח"נ כקרן, כדאיתא בפרק שני (כ ע"א) לפירוש רש"י. וכל כה"ג כשמשנים מעט שאין אורחיהו בהכי. חייבים משום קרן ח"נ בר"ה, וממילא ברשות הניזק נזק שלם. כגון אליבא דר' טרפון (כ"ד ע"ב): ובעבור זה כתב הרי"ף שן ורגל פטורים. מיד אחר וכולהו אבות ותולדות כו', ומ"מ אף שלא כיון הרי"ף לזה מ"מ נראה לי דינו [של הרא"ש] אמת. שאם דרסה על הדף ובניעונו שובר כלים ברה"י שהוא פטור, ולא כדברי התו' שהם מחייבים. כי מנין לתו' שיהא חייב. רק מתוך קושיא הם מדקדקים שאמרינן בגמרא (ו' ע"א)

שור יוכיח שהוא ברשות כו'. ומקשים הא אליבא דשמואל תנא שור לרגלו. ושור ברשות היינו בר"ה, ואז הוא פטור. ותרצו בעץ ארוך כו' עכ"ל.

ומאחר שאינם מוכרחים לזה. כי יכולים לתרץ כגון שנתזה צרורות ושברו כלים ברה"י, שאז הוא חייב. כדאיתא בפרק שני (י"ט ע"א) וכן בכל התו' שלנו נמצא כזה התירוץ. ולא כתב בעץ ארוך, רק בתו' שנ"ץ מצאתי שתירץ בעץ ארוך, א"נ בצרורות כו', וא"כ מניין לנו לחייב מה שאין הסברה נותנת. ואם תאמר דין אחד להם, כמו שהוא חייב בצרורות שנתזו לרה"י, אעפ"י שבר"ה פטורים, [חייב] ג"כ כשדרסה על העץ כו': ע"כ חילוק גדול ביניהם. כי ג"כ ההוא [חלוק] מחלקים (ו' ע"א, תוד"ה לאתויי) גבי [בור] המתגלגל ברגלי אדם. והרא"ש (סימן א') הביאם וזה לשונו, אף על פי שאין דרכו של אדם להתבונן בדרכים. היינו כשדורס על הכלי ומשברו בלי התבוננות. אבל כולי האי אין לו להשתגע לדרוס בכח שיתז הכלי ממקומו ויזיק דרך הילוכה ע"כ. א"כ מהאי טעמא נמי גבי צרורות שהיא מתיזה בכח אין אורחיה בכך. ומ"מ בר"ה פטורה. מאחר שהבהמה אין לה דעת להתבונן, ולפעמים רגילה להתיז אבנים. ואף שפי' התו' פרק המניח (לקמן כ"ז ע"ב בד"ה לפי) והרא"ש (שם, סימן א') ג"כ. דוקא אין דרכן של בני אדם להתבונן בדרכים לפי שענינו למעלה. אבל שור ענינו למטה ואבעי ליה לעיוני כו'. היינו לענין שור פיקח שנפל ביום לבור, שפטור בעל הבור. וה"ה משאר תקלות. דהוה לו לשור לעיוני למטה ולשמור, אבל לדרוס על הכלי אפילו אם היא רואה הכלי לפניו אין דרכה להתבונן בדרכים כדי שלא תזיק. וכל מה שמונחת לפניו היא הולכת עליה ואינה מקפת הדרך. מה שאין כן באדם, כשהוא רואה לפניו צריך להתבונן אדרבה יותר כדי שלא יזיק, כמו שפי' בסוף שור שנגח הפרה (סי' מ"ד). אבל כשדרסה על הדף והדף מנענע ושובר ברה"י כלים. הלא אפילו אדם שיש לו דעת. מ"מ כשדורס על הדף כה"ג בודאי פטור לפי דברי תו' בעצמם, ק"ו הבהמה.

ועוד, ע"כ מוכרח אתה לחלק בין דרסה על הדף לצרורות. דאל"כ קשה לרי"ף, הא המסקנא בפרק שני (י"ט ע"א) כשמנתזת צרורות בר"ה לרה"י אז הוא חייב, וא"כ אמאי פוטר הרי"ף כשדרסה על הכלי, אלא ע"כ חילוק גדול יש כדפי'. ועוד הלא אמרינן בפ' שני (לקמן כ ע"א) כשהבהמה אוכלת בר"ה מצואר של בהמה אחרת. או אכלה מקופה של אדם המופשל לאחוריו אינו חייבת. הואיל שאינה קופצת פטור, אף כשהקופה וצואר בהמה ברשות הניזק הוא, כדאיתא בגמרא. אלא מאחר שאורחה לאכול מה שלפניה בר"ה פטורה: כך פסק הרי"ף והרא"ש לקמן בפ"ב (סימן ד'). א"כ עד גדול לדברי שאין הכל תלוי בזה כשהנזק מגיע ברה"י, אלא כשהבהמה הולכת או אוכלת כדרכה בר"ה לעולם פטורים:

רא"ש מסכת בבא קמא פרק ב סימן ד

ד אמר אילפא בהמה ברשות הרבים פשטה צוארה ואכלה מעל גבי חבריתה חייב. מאי טעמא על גבי חבריתה כחצר הניזק דמי והוא דקפצה אבל עמדה לא דהיינו אורחה דאתמר א"ר אושעיא בהמה ברה"ר הלכה ואכלה פטורה עמדה ואכלה חייבת ואמר מאי שנא הלכה ואכלה דאורחה הוא עמדה ואכלה נמי אורחה הוא בקופצת כך כתב רב אלפס ז"ל וכתב בעל המאור ז"ל מה שפסק הרב לא מסתבר אלא כל על גבי חבריתה^ה חייבת בין שקפצה בין שעמדה והיינו דאילפא וברשות הרבים בלא על גבי חבריתה חייבת חצי נזק בקופצת והיינו דרבי אושעיא ולא פליגי אהדדי. לכאורה משמע כדברי בעל המאור ז"ל (דהא) דאילפא איירי בלא קפיצה מדפריש טעמא על גבי חבריתה כחצר הניזק דמי וגמרא בעי לאיתויי סיעתא לאילפא מהיתה קופתו מופשלת ודחי לה דאיירי בקופצת כהיא דרבי אושעיא דמוקי לה בקופצת והוי שינוי מדקאמר גמרא מ"ש הלכה דאורחה הוא עמדה נמי אורחה הוא אמר רבא בקופצת משמע דקופצת לא הוי אורחה הלכך חייבת ברשות הרבים וליכא סיעתא מינה. דאילפא איירי בלא קפיצה ומשום דהוי כחצר הניזק. ומיהו כי מעיינת ביה שפיר דברי רב אלפס ז"ל עיקר דבהמה שקופצת למקום גבוה ואוכלת לאו שינוי הוא דאמר לעיל כיון דאורחה למיכל ליפתא אורחה נמי לסרוכי ולמיסק אלא הך דאילפא ודר' אושעיא וברייתא דהיתה קופתו מופשלת טעם אחד להם דכל היכא דיכולה בהמה לאכול כדרכה דרך הילוכה בלא קפיצה אין לו לאדם רשות להניח שם פירותיו והוי רשות הרבים ופטורה אבל היכא דאין יכולה לאכול אלא בקפיצה יש לו רשות להניח פירותיו ומיקרי חצר הניזק. ומעיקרא כדאמר אילפא למילתיה ופירש טעם לדבריו משום דעל גבי חברתה כחצר הניזק דמי הוה סלקא דעתך דכל על גבי חברתה כחצר הניזק דמי ואפילו אכלה כדרכה ואהא בעי לאתויי ראייה וקאמר גמרא כדמפרש רבא ההיא דרבי אושעיא בקופצת הכי נמי איירי ברייתא בקופצת ומלתא דאילפא בקופצת דבענין אחר לא מיקרי חצר הניזק. והיינו דקאמר מ"ש הלכה דאורחה הוא כיון שאכלה כי אורחה דרך הילוכה אין לו רשות להניח פירותיו שם עמדה נמי אורחה הוא אמר רבא בקופצת. וכיון שאין יכולה לאכול אלא בקפיצה לאו אורחה הוא ויש לו רשות להניח שם פירותיו וכמו מחזרת לרב ושבקה לרחבה לשמואל. וכן מוכח לקמן (דף כא ב) דקאמר דאילפא ורבי אושעיא איכא ביניהו ורבי יוסי ורבי אלעזר אמרי אין דרכה לאכול אלא להלך וכיון שאין יכולה לאכול אלא בקפיצה קרינא בה שדה אחר כי יש לו רשות להניח שם פירותיו: